

Stjernen.

L. Ebbeson, Redaktør

Alt Bladet vedkommende saalom: Indtægter, Abonnementer og andre Adresser i „Stjernen“ Dannebrog, Nebraska.

Penge kan sendes i „Money Orders“, Post Note, Bank Note eller i Registered Prece.

For Penge der sendes i løse Breve kan Udgivelsen ikke være ansvarlig.

„STJERNENS“ AGENTER.

„Stjernen“ kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og koittere for Abonnementpenge.

G. H. Christensen, Fremont, Neb.
N. E. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
O. E. Johnson, Minden, Neb.
E. M. Wager, Akron, Colo.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Synende betom for sitte.

„Stjernen“ datoet for „Stjernen“ s Præmie-Forbæjling er forandret fra d. 5. til d. 8. Febr., der indtræffer paa en torsdag og vil vistnok bedre passe de fleste Folk.

Selvstyre-Tanken voiser.

De republikanske Dece voiser stadigt. De store Verdensbegivenheders Retning viser det. Den for saa Dage siden fælsfunde Revolution i det store Kejserdømme Brasilien er en af de mest fremtrædende blandt disse. Ja, den er saa meget mere betegnende i Betragtning af, at Regjeringen i Brasilien var megen liberal af et Monarki at være. Keiser Dom Pedro's Regjering, der strækker sig over en Periode af 58 Aar, har udmærket sig ved en intelligent, folkevænk og liberal Politik, og det er neppe for meget sagt, at ingen af de moderne Regenter har i en saa høj Grad nydt sine Underaatters Tillid og Hengivenhed. Keiseren er en Mand af sjelden intellektuel Begavelse og hans Tendents har altid været i progressiv Retning. Desuagtet har Selvstyre-Tanken særlig i de senere Aar stukt fremgængelse i Brasilien. Intet Hengiven, ingen Magt kan hæmme denne Sindsbildning. Det ligger i Luftten, det er den raadende Tidsaand, og de Oprin, der gik for sig i det store sydamerikanske Rige sidste Aar, er et Tidens Tegm, der indeholder Stoff til dybe Studier for Europas kronede Herkesker. Nu er det meget sandsynligt, at Frøjeten for det Dom Pedro, der er gammel og svagelig, snart kan dø og blive efterfulgt paa Tronen af hans aristokratiske og folkesjæmte Datter Isabel, har fremskyndet det afgørende Skridt i Brasilien. Hølet udtrykker endnu dets Hengivenhed for Keiseren; men den Beslutning raaber, at med ham skal det monarkiske Regjeringssystem være endt i Brasilien.

Et ikke mindre betydningfuldt Bevis paa Selvstyre-Tankens Fremstid ses i Australien. I flere Aar har man haft paa Bane en Plan, der tilsigter en fælleds Førelsen af alle de australske Provinser, men det er først i de sidste Par Maaneder at Projektet er klart og drifligt kommet frem. Renselspræsidenten i Ny-Syd-Wales har aabenklaret, at Tiden er kommen for Oprøttelsen af et Parlament og Rædselsstyre for hele Australien, der kan behandle internationale Anliggender. Dersom dette Forslag realiseres — som det nok en Gang gjør — vil det uundgaeligt lede til Dannelsen af en Republik, der bliver en af Verdens største Sammagter. Der er en stærk Mulighed for et forenet Australien under en republikansk Regjeringsform lig de Fot. Staters.

Ogsaa i vort Naboland Canada vinder den republikanske Ide stærkt Indpas, og det er ikke underkastet Tvivl, at med Tiden (og den Tid er maaske ikke fjern) vil Canada enten oprette en selvstændig Regjering eller slutte sig til de Forenede Stater. Sandt nok er Kongedømmet ikke videre trykkende i Canada; men itælsomindte følger alt flere af Befolkningen, at Canada bør eje Retten til at svare og håndle for sig selv.

Alle disse Tidens Tegm er meget opmuntrende for Folkeregjeringens Venner, og for Amerikanerne bør de være særlig glædelige.

Til Skandinaverne i de For. Stater.

Det er nu temmelig nær afgjort, at Chicago vil faa Verdensudstillingen i 1892. Den fælleds gjør sig alt mere gjældende, at der for denne Lejlighed skal rejses et Mindestift, der rettelig kan typificere og repræsenterer Amerika, og dette vilde kunne vinde for Chicago og Amerika det samme Ry og Opmærk-

somhed, som Eiffeltaarnet har vundet for Paris og Frankrig. „Den skandinaviske Hjalps-Verdensudstillingskomite i Chicago“ ønsker herved at indbyde hemsfombest af dens Landsmand, der maatte have en lys Tanke angaaende et saadant Monument, at tilfende det Tegning og Beskrivelse, der da — forudsiget de har nogen Værdi — vil blive offentliggjorte i nogle af Chicagos Dagblade, og den Plan, der bliver den heldige og antaget af Direktionen for Udstillingen, vil bringe dens Opfinder en Formue. Det skal dog være lagt paa Forshaand, at der ikke ønskes noget Kopi eller Aberti af den franske Ide om et højt Taarn. Det skalde være noget nyt og originalt for Amerika, og hvis det kunde formes saaledes, at det typificerer og repræsenterer den lettere og billigere Produktion, den mere retmæssige Forbæjling og en lykkelig Tilfredshed i Forbruget af Verdens Varer, der burde være et Karaktertrak for de Forenede Stater, da vilde det virkelig og i Sandhed blive et Mindede om det forjættede Land, det Amerika vil drømte om, den Gang vore Tanker først sneede hid.

Grakterne opjerte deres store Hest for Trojanerne og deres Tempel for sig selv; Babylonerne deres hengende Hæver, Egypterne deres Pyramider, Romerne deres Kolliseum og berømte Bejse, og Frankmandene har bygget det høje Taarn. Men ikke Amerikanerne kunne opføre noget, der i Aand og Type kunde blive saa udpræget amerikansk som f. E. Raavene „Chicago“ og „Illinois“? Og maatte det ikke være muligt, at en skandinavisk Amerikaner kunde finde den rette Ide? Et højt Taarn, der i sin Tid forbaured de Forenede Stater og Verden med sin Monitor, er gaaet, maatte derfor ikke den Aand, der bejaledede ham, sænke sig ned over en anden Søn af det gamle Norden og aabendbare for ham Amerikas typiske Mindesværk.

En hjertelig Indbydelse udsendes derfor til enhver af vore Landsmand, som maatte befære Gaven og Viddommen til at udføre det, til at udentse og formulere en Plan for Verdensudstillings-Monumentet i Chicago, som skal være original og udpræget amerikansk. Saadanne Lejdeligheder med passende Tegninger og Beskrivelser kan indsendes til Komiteen efter nedenstaaende Adresse, og denne Komite vil sørge for, at Plannen bliver tilbørligt publiceret og forelagt Udstillingsdirektion, og skulde nogen af Planerne vinde Prisen og blive antaget, skal denne Komite nok sørge for, at Forfatterens Rettigheder tilfulde beskyttes.

Scand. Auxiliary World's Fair Com.
183 Dearborn Street, CHICAGO, ILL.
Den 15. Novbr., 1889.

Dannebrog, Nov., 16. Novbr. '89.

(Fortsat fra No. 46.)
Ben Ebbeson!
Washingtons Monument er en af de Sevarligheder i Washington man ikke godt kan undgaa at se, da det hæver sig 555 Fod over Grunden, det staaar paa og skal være den højeste Bygning i Verden. Det er en Obelisk, bygget af hvidt Marmor og ligger ved Siden af Potomacfloden, sydvest for Præsidentens Hus paa en Plads, som General Washington selv havde udsøgt da der var Tale om i Kongressen, mens han endnu levede, at bygge et Monument til hans Ære. Dette Hresminde for Washington har kostet \$1,130,000 til Dato, saa staaar der i høret Tilfælde indbugget i Grundstenene.

Grunden hvorför jeg besøgte Washington var, som jeg omtalte i mit første Brev til „Stjernen“, at „Knights Templars“ Graden af Trimurterne, den højeste Grad i denne Førelsen, iaar holdt deres Møde i Republikens Hovedstad. De moder engang hver 3de Aar, og næste Møde skal være i Denver i 1892. Der var ca. 30,000 af disse „Knights Templars“ i Washington, foruden at mange ogsaa havde deres Familie med, som gjorde Antallet af de Besøgende omtrent det dobbelte. Tirsdagen den 8de Oktober var de egentlige Galabøder og paa den Dag fra Kl. 10 om Formiddagen til 5 om Eftermiddagen var al Sporvognsførsel og anden Færd selvspæret paa Pennsylvania Avenue, Hovedgaden i Washington. Svær Staaltraas var sat op paa to Miles Distanse paa begge Sider, og foruden dette fandtes baade gaende og ridende Politibetjente paa hver 100 Fod, saa da den store Kolonne paa 22,000 Mand stærk begyndte at marchere, var den mest snævske Orden tilstede som gav de Marcherende Lejlighed til rigtig at fremvise deres smukke Uniformer og gode Månovering. Gangs med Pennsylvania Avenue vare alle Høstøtte, Vinbuer, Valkoner, ja endog saa Telegrafpaale, besatte med Tilskuere, og paa Fortoget paa Gaben var alting saa

tæt besat med Tilskuere saa den ene Kundede ikke spytte for den anden. Foran Præsidentens Hus var bygget en Revue-Tribune, og paa dette stod Præsident Harrison for flere Timer og hilste paa de forbi marscherende Tempelridere med Hatten i Haanden. Ved ved ham sad Justitsminister Blaine, Finansminister Windom og Resten af Kabinetet. Mrs. Harrison, hendes Bader, Dr. Scott, og Søster, Mrs. Ford, og en Del andre Venner af Præsidenten og hans Familie fandtes paa Tilskuerpladene. Der var en forfærdelig Mylder her omkring da naturligvis mange ønskede at faa deres Nysejerlighed tilfredsstillende og se Præsidenten og hans Kone og hans personlige Raadgivere i Statsanliggende. Dørs over Gaben saas flere Fotografapparaeter pegende mod Præsidenten og hans Venner. Efter denne mest anstrængende Del af Washingtonbesøget var forbi, begyndte de Besøgende at stifte Vejledningsklub og bytte Besigtigelse. De forskjellige Staters Delegationer havde hver deres eget Hovedkvarter og dette var Samlingspladsen, hvor man fik sine Underretninger og Dagens Program. Uden at gaa ind i Enkeltheder, skal jeg kun af disse specielt nævne California Hovedkvarteret; her traf man de mest fremragende Personligheder i San Francisco, Oakland, Los Angeles og Fresno, og California-Befolkningens specielle Maade at avertere deres Stat og dens Fordeler paa kom ogsaa her tilfælde. Enhver Besøgende blev trakteret med Vin, Vindruer, Figner og en Masse smaa Gæstfrihed med Rosiner fra det berømte Fresno County blev uddelte blandt de Besøgende. Mens man smagte alle disse Delikatessager, som Californianerne havde medbragt, blev man ved Siden af trakteret med en Beskrivelse over alle de Fordere, som Stillehaerstyksen tilbød og at de Ubesøgelseslygter, som Resten af den civiliserede Del af Jordkuglen har at trækkes med, ikke findes her. En Ting maa man indrømme de ærede Californiansk, og det er, at baade Mandene og Kvinderne som Avertisements-Agenter overgaaar Resten af Menneskeheden og at deres Gæstfrihed er enestaaende. Hele Vognmanden af Vin og Frugt blev bragt til Washington for den Lejlighed til at avertere deres Stat paa, og at de gjorde et godt Indtryk er aldeles afgjort, da man horte dem omstade allevegne.

Der er rimeligvis ingen Byer i de Forenede Stater af Washingtons Størrelse, hvor der findes mindre Danste end her. Jeg blev bekendt med en dansk Politibetjent, J. Jacobsen fra Moen, og han fortalte mig, at der fandtes kun 3 eller 4 danstodte Indbyggere i Washington, og en af disse var en Broder til Jacobsen og ogsaa Politibetjent.

Den arbejdende Klasse i Washington bestaar mest eller næsten udelukkende af Negre, og det holder naturligvis en stor Del af Uslægtige borte fra Pladsen, hvor disse har Overtmagten og i det Hele taget trives høide og sorte Arbejdere ikke godt sammen; det kender jeg for nøje fra mit ti-aarige Ophold i Kansas.

Iblandt de Besøgende i Washington var der to, som tiltrak sig mere Opmærksomhed i den store Parade om Tirsdagen end identiviol nogenstomtelse anden. Den ene af disse var en fort Bjørn som var med California-Gæsterne og som havde Væsen af, paa en smuk bedækket Vogn at kjøre imellem sine Stillehaersvenner i den store Parade. Han syntes saa godt om Hovedstaden og hans mange Sevarligheder at han tog stadigt Ophold og boer i den mest fashionable Del af Byen hos Mrs. General John A. Logan. Den anden var en stor Dm, som paa en ophøjet Stilling iblandt en af Søndens Arbejdere sad nok saa stolt og stift og fik sin Del af Beundring af Tilskuerne under Marchen.

Onsdag Aften Kl. 10 rejste jeg over den store Pennsylvania-Avenue til New York og forend jeg forlader min Washington-Beskrivelse, kan jeg ikke unnlade at bemærke den Førelsen og Lige-fremhed, man møder overalt iblandt Embedsmændene i Washington. Det er noget ganske andet end naar man huster tilbage paa gamle Danmark, hvor en nævnis Kontordreng paa et Byfogedkontor kunde paa den mest ugenerte Maade i Verden skælde et respektabelt Menneske ud, som var saa ulykkelig at have Førelsen paa saadan en Plads; eller en Postfuldmagtig som kunde lyne og tordne naar man i Postforretninger ikke gif og stod og tog Hatten af efter hans Førelsefærdige. Naturligvis, denne Førelsen og Lige-fremhed er jo kun hvad det bør være; thi lige fra Præsidenten ned, saa er de jo dog kun Befolkningens Tjenerer og efter al Sandsynlighed vil Præsidenten om 4 Aar igen være Cleveland eller en anden god Demokrat sidde i Præsidentstolen. Udfigterne i det mindste er gode. D. D. R.

En dansk-amerikansk præst paa tourne i Danmark.

Fra et udklip af en dansk avis er jeg bleven bekendt med en af pastor J. L. Grundtvigs taler paa hans tourne i Danmark. Da hans udtalelser en hel Del koliderer med de anskuelser, jeg har forfattet her i bladet, vil jeg tillade mig at citere nogle af hans sætninger: „De fleste lægger hele deres Kraft i strafs at lære det engelske Sprog. Det er ikke sjældent, at folk ikke engang vil være bekendt, at de er danske og kan tale dansk. I Reglen er det saaledes, at de først lige som skal mætte sig i alt det fremmede og jage sig trætte.“

Ovenstaaende påfæs skal vel sagtens være en anklage mod de tankeløse indvandrere, der søger at gjøre sig bekendt med det sprog i landet, der er det officielle, i stedet for at holde sig udelukkende til dansk og danske.

Det kunde jo være meget behageligt og ulige lettere, naar den udvandrede straks kunde søge danske og arbejde sig op til en stilling blandt dem. Men knuden kommer der ved, at de danske her i Amerika ikke kan beskæftige alle de indvandrede saa længe indtil, de har grundet sig en selvstændig existens. De fleste maa tyunge af nødvenligheden ud blandt andre nationer, og her tales ikke dansk. De maa lære det engelske, de kan ikke undgaa det. Og vil de gjøre fremgang, vil de ind i en forretning, vil de have et office, som deres evner kan give dem ret til, saa maa de kunne det officielle sprog, og det er trods alle præster og danstedsforvarere — engelsk. Jeg har hørt danske forvarere komme med den indvending, at engelsk var ikke landets sprog, det var det indianske tungemaal. Vel, for den gothiske folkstamme besatte Danmark, boede der Finner og Lapper. Den gothiske folkstamme burde jo saa have lagt sig efter deres sprog, eller ogsaa er den ovennævnte indvending nonsens. Nu var det englændere, der grundede den første stat her over, og de gjorde, som naturligt var, deres eget sprog til statens sprog. Da unionen fremstod beholdt de engelsk sprog, og det er det officielle sprog. Hvis danske havde udvandret til en dansk koloni, og havde saadet understøttelse fra Danmark, saaledes som den første stat i Amerika til fra England, havde det været en selvfølge, at dansk var blevet til det officielle sprog. Men de danske, der er her, er udvandrede til en amerikansk stat med et engelsk sprog, og de har ingen ret til at gjøre propaganda for det danske sprog, lige saa lidt som de hollændere, Kristian den anden indkaldte til Amager, havde ret til at proklamere hollandsk, som Danmarks nationalsprog.

Man kunde saa den forestilling om daniserne her af Hr. G. sidste sætning, at de til slut som fortabte faar søgte tilbage til dansk sprog og folkeli; men efter min erfaring er dette dog langt fra al tid tilfælde. Hørmange er der ifølge, som lever blandt amerikanere og finder sig godt tilfreds. Endvidere siger Hr. Grundtvig:

„Den officielle Stole i Amerika er engelsk — og den er aandeløs. Følgen af det sidste er, at der hersker en førgelig Aandeløshed der over. Mange af dem, som indvandrede, opgiver straks eller snarest muligt deres Modermaal, og alle som gjør dette, er uimodtagelige for Aand.“

Det er jo en almindelig anklage mod den amerikanske stole, at den er aandeløs. I modfærning dertil skal den danske stole vel være særlig aandeløs. Hvad undervisningen i almindelige fag, som skrivning, læsning og stavning angaar, beror aandeløsheden udelukkende paa læreren og kan lige saa fuldt findes enten undervisningen her paa dansk eller engelsk. Hr. G. vil vel søge aandeløsheden i religionsundervisningen. Skønt der i selve Danmark er et stort parti, der ønsker religion affkaffet som fag, maa det jo være den, der bringer aanden ind. Men mange af mine læsere maa vistnok beklunde, at religionslærerne ofte har været de mest aandeløse af dem alle. Og, hvorfor? Fordi mange lærere ikke har sans for religionen. De har gjort den gerning til deres levedej, og den lærer religionskundskaber. Men uden forer den troen paa det, han taler om, kan det aldrig blive aandeløst. Ogsaa her beror det paa læreren om undervisningen skal blive aandeløs. Det vil vist ikke engang min ven Hr. B. Hermansen nægte. Hvad det vil sige „at opgives sit modersmaal“, kan jeg ikke rigtig forstaa. Selv om man lærer andre fag meget engelsk, glemmer man dog aldrig sit modersmaal. Men det er en ubegribelig paastand, at man bliver „uimodtagelig for Aand“, fordi man lærer engelsk: Kan da nogen tro, at aanden er afhængig af det sprog, man taler. Et aandeløst menneske bliver ikke aandeløst, fordi han i udlandet taler et andet sprog. Og er aandeløsheden da saa førgelig stor blandt de engelsk-

alende amerikanere. Jo mere kundskab man har, jo mere kundskab til litteratur man er i besiddelse af, des mere ubigt har man til at være aandeløs. Men det danske folk i sin almindelighed, særlig de lavere klasser, er ikke berømt for deres aandeløshed. Den hersker i de belæerte, dannede kredse og forbindes med en livslighed og temperament. Men det danske folk er ikke særligt livligt, tvært imod det er et jævnt, roligt folkeskær. Endvidere: „Saa vist som Vorherre har givet det danske folk mere i aandelig Hengivenhed end noget andet folk, saa vist vil vi ogsaa kunne opretholde folkelivet der over.“ Hvor meget belært menneske kan aflevere en saadan mundfuld, kan jeg ikke forstaa. Jeg tror ogsaa, at denne paastand er saa ny og original, at den maa hidrøre fra et menneske, der har afsøndret sig fra alt, hvad der itæke dansk. Et folks aandeløshed giver sit ublag gennem dets forfattere. Det folk, der har de største forfattere, maa være det mest aandeløse. Men hva vil paastaa, at danske forfattere er de mest aandeløse? Gaa bort Rosjeon, Voltaire, Molliere, Goethe og Schiller, Heine, Lesfings, Chalderson, Shakespeare, Byron engang verdens største forfattere. Gaa bort Viktor Hugo, Charles Dickens og Macanlay, som er læst og beundret af tusinder, i er distanceret af danske forfattere. Fra landet, fra Frankrig er impulserne kommet, rationalismen, romantismen, realismen og frihedsbevælgelsen, men først i Danmark er de blevet beaadet. Vend eders blit mod Danmark i store, stolte nationer, der vil i finde aand. Se paa de politiske forhold, paa høres militære foranstaltninger, paa vøntres uenighed, paa den hadefulde politiske kamp landet over, paa de politiske gægl, som folketets repræsentanter opjører i Fredericiagade. Naar i saar ogsaa paa kanonerne, paa sækninger, naar i ser gensdarmene drive omkring, saa ser i et ublag af den aandelige Begavelse, som det danske folk besidder fremfor andre nationer. Les Rudolf Smiths og Ernst von der Nedes værter og H. Drachmans jubileumskomedie og i vil finde — aandeløshoed. Nej, Hr. Grundtvig, lad det danske folk være, hvad det er, et jævnt, stigt, fordringsløst i al sin simpeltid — men uenigt folk. Lad os ikke gjøre forbring paa mere aandelig begavelse end enkelte andre nationer.

Vi er ikke skabte til Højsed og Blæs ved Jorden at blive, det tjener os bedst, N. J. S. Grundtvig.
Med agtelse,
L. F. N. Esmaar.

Takfælgelse!

Rykted, d. 19. Novbr., '89.
Vi bringe herved vore hjertelige Tak til alle som har bidraget til den Hjælp som vi har modtaget af H. Petersen og H. Sørensen, og særlig til de to Herrer som har vist saa megen deltagelse ved at opføre deres Tid med at forstafte os Hjælp i vor trykkende Stilling.
Og en Tak til alle som har ydet frivillig Hjælp til Opførelsen af vor Hus i Rykted.
Ludvig Petersen, Katrine Petersen,
Fra 50 Cents til 50 Dollars i Præmie-Fordeling. For nærmere Underretning læs 5te Side af Bladet.

Bilios Hovedpine, der stammer fra en flem Nave, kureres hurtigt ved Dr. August Königs Hamburger-Draaber.

Til Hjemlandet.

Da flere tusinde Landmænd allerede har anmeldt sig til vore Ekspeditioner til Stannanavien har vi været nødt til at foranstalte

Ekstra Zulexkursioner

som forlader Chicago paa følgende Dage: Mandag, Tirsdag, Onsdag og Torsdag den 25de, 26de, 27de og 28de November, samt den 2den, 3de, 4de, 5te og sluttelig den 9de og 10de December, og hermed slutter Zulexkursionerne for iaar.

Bøse nuværende Billige Priser gjælder for disse Ekspeditioner.

Pasjagerer, som ikke allerede har kjøbt Ekspeditionsbilletter af vore autoriserede Agenter Vesten, anmodes venligt om ved Ankøsten til Chicago, at besøge vort Hovedkontor, i den De kjøber Billet hos nogen anden.

A. MORTENSEN & CO.,
140 E. Kinzie St., CHICAGO, ILL.

Hamburg-Linjens
HURTIG-DAMPERE
COLUMBIA
AUGUSTA VICTORIA
HAMMONIA

ere de største, sikreste og hurtigste

Fllydende Palaadep

paa Atlanterhavet. Passagen IKKE DYRE end med andre Hurtiglinjer. Rejsen fra Vesten til Danmark vil i de fleste Tilfælde kunne gjøres paa 12 a 13 Dage.

Billetter til original Pris, hos Peter Ebbeson, Dannebrog, Ne

NO TAR
FAY'S PATENT
MANILLA ROOFING

GREAT WATER PROOF Applied to any material in 15 minutes and by the labor of any other way. It is not only a permanent and durable covering for roofs, but also a reliable and cheap way to preserve roofs from decay. It is also a reliable and cheap way to preserve roofs from decay. It is also a reliable and cheap way to preserve roofs from decay.

„STJERNENS“ TRYKKERI

er flyttet ind i den ny BYGNING ved Hovedgaden

Underholdende og Belærende Bøger.
Prisliste sendes paa Forlangende.
G. M. Petersen,
„Stjernen“'s Office, Dannebrog

„STJERNENS“ BOGTRYKKERI anbefales.